

14. állomás: Jézust sírba helyezik

Az evangéliumok szerint Arimathea József elkérte Pilátustól a holttestet, majd egy még üresen álló sírba helyezte. Mindennek tanúja még – ebben eltérnek az evangéliumok – Nikodémus (aki a fűszerkeveréket hozza), Mária Magdolna, a másik Mária, galileiai asszonyok. Két titkos tanítvány és szomorkodó, rajongó nők.

A temetés még nem az Isten fiának szól. A temetés egy barát, egy rokon, egy tanító, egy rabbi temetése. Bár Jézus különleges volt a környezete számára, de az eltemetők gondolkodását nagypénteken még nem törte át a feltámadás és az istenfiúság hite. A végtisztesség – bár nem akármilyen, de – mégiscsak az embernek szólt.

Az örökség is csak szellemi. Ruhák, tárgyak, házak, földek nem maradtak. És utód sem volt. Mit gondolhattak? Mi ennek az embernek az öröksége, akit Jézusnak hívtak. És megrendülve, egy kicsit megállva a test előtt, vagy hazafelé az úton talán eszükbe jutott a 3 év sok-sok élménye, a csodák, a tanítások. Az emlékekben és gondolatokban még nincsenek teológiai összefüggések, dogmatikai igazságok. Még nincs ott a Hiszekegy, a zsinati tanítások, még csak gondolatfoszlányok vannak. Próbáljunk most mi is arra gondolni, hogy ott állunk annak a Jézusnak a holtteste előtt, aki még nem támadt fel, aki még nem a hit alfája és ómegája. Tegyük úgy, mintha az evangéliumok itt és most befejeződnenek, és elveszett volna a további pár fejezet. Nincs Húsvét, nincs Pünkösd, nincs Egyház, nincs Szentháromság, nincs Megváltás, nincs semmi, csak a kiterített, megszáradt vértől feketedő test, amely az imbolgyó fáklák fényében kísérteties árnyékot rajzol a durva barlangfalakra. És csak emlék maradt.

Annál is inkább el kell játszanunk ezzel a gondolattal, mert a körülötünk lévő világ döntő része nem hisz abban, amiben mi hiszünk. Számukra ma sincs Húsvét vagy Pünkösd, nincs Egyház, nincs Szentháromság. Ők a szomszédaink, a munkatársaink, velük találkozunk a buszon, a vonaton, a boltban. Könnyű lenne azt mondani: Hát higgyél! **Jézus tanításában, örökségében az a nagyszerű, hogy ha komolyan vennénk, a személyébe vetett hit nélkül is átalakítaná a világot.** Mert mi az öröksége? Lehete hosszasan sorolni, de talán elég a legfontosabbakat csokorba gyűjteni.

„**A szelídek öröklik a földet!**” Hogy is van ez? Amikor épp az ellenkezőjét látjuk! Mindenütt az erőszak, a pénz, a fegyver, a hatalom uralkodik. És egyre kevesebb értelmét lát-

juk a szelídségnek. De a szelídek azért öröklik a földet, mert csak a szelídség hozzáállásával mutatkozik meg a világ a maga teljességében. Csak a szelídségben leszünk igazán önmagunk. Csak a szelídség hozza létre a jó emberi kapcsolatokat, bontja ki a szerelmet, a házasságot, a családot, a barátságokat. Csak a szelídség hozzáállásával tárja fel saját valóságát a természet. A szelídségben bomlik ki az ember és minden kapcsolata, és mutatkozik meg a teremtés gazdagsága. A szelídség által tudjuk örökölni a világot, a saját emberi voltunkat. Csak szelíden lehet és szabad szeretni, élni, és a szelídség tesz rendet a mai kesze-kusza világban.

„**Mossátok meg egymás lábát!**” Az emberi kapcsolatok lényege a „lábmosás”, azaz a szolgálat. Mi szülőként, házastársként, felelős tanítóként, nevelőként, értelmiségiként inkább azt gondoljuk, hogy elsődleges a fejmosás, sőt az agymosás. Hatni, befolyásolni, uralkodni akarunk a másik emberen. Az én igazságom legyen az ő igazsága. Az én akaratom legyen az ő akarata. De Jézus követése nem agymosás, nem fejmosás, hanem lábmosás.

„**Jobb adni, mint kapni!**” Az örökösen kapni akaró emberek a kapzsi emberek. Nekem, nekem és nekem, ide *mindent!* Még ezt is, mert megérdemlem. Kapzsi világban élünk. A Jézus által képzelt világ rendje az adás. Adni szeretetet, pénzt, időt. Mert ha adsz, szelíd és szolgáló vagy, megérezed magadban azt, hogy mennyire több vagy önmagadnál, hogy valami több van benned, mint az anyag, a hús, vagy akár a gondolat, a tudás. Ne legyetek kapzsiak, legyetek adó emberek, olyanok akik adnak!

„**Köztetek azonban ne így legyen!**” A világban érdekek és erők mentén történnek a dolgok. Köztetek azonban ne így legyen! Legyetek mások, mert ti a szeretet rendjében álltok. Nem kell utánozni a világot szokásokban, vágyakban, trendekben. Nem kell irigykedni a máséra, nem kell kilépni a szeretet köréből. Köztetek ne így legyen, hanem másképp, azaz a szeretet rendje szerint – mert ezáltal kapjátok meg a százannyit. A kereszténység nem az ötről hatra jutás világa. Vagy legyünk szigorúak magunkhoz: a hatról az ötre jutás világa. A Jézus-követés az egyről százra jutás világa. Az osztozás által – az egyházközségben, az utcában, a szomszédok között.

„**Tegyétek ezt az én emlékezetemre!**” Jézus annyit mondott, hogy ő benne van a kenyérben és a borban. Ez az ő teste és vére. A kenyér és bor,

a két leghétköznapibb dolog, amit csak el lehet képzelni. Ahogy magyarul régen a búzára mondtuk: az élet. És a bor, amely szomjat olt és öröme deríti a szívet. Ami Jézus, és amit Jézus mond, abból fakad az élet és az öröm. Jó életet akarsz, örömben akarsz eltölteni ezt a kb. hetvenöt évet? Tégy úgy, ahogy ő! Isten mindenütt ott van, ahol élet és öröm van. Isten nem tartozik egyetlen néphez sem. Sem a zsidóhoz, sem a keresztényhez. Isten az emberhez tartozik. Az élethez és az örömhöz. Mindannyiunkhoz. Mind a hét milliárdhoz, akik élünk, és tudunk örülni.

„**Szeretet az Isten!**” Az emberek annyi mindent gondolnak Istenről. A vallások próbálják meghatározni, ki-sajátítani, monopolizálni. A vallási fogalmakra épülnek aztán a társadalmak is. Isten nem a vérontás, a harag, a halál Istene. Az Oszövetség véres Istene tragikusan mutatja be Isten valóságának félreértését. „Ő nem az a véres Isten, az a véres Isten nincsen. Kard ha csörren, vér ha csobban, csak az ember vétkes abban” – mondja a legjézusibb magyar költő, Babits. „Ubi caritas” – énekeljük mi. Ahol szeretet és jóság, ott van Istenünk.

„**Legyetek egyek!**” Azért tudtok egyek lenni, mert Isten az emberhez tartozik, és minden ember őhozza. Az Atyához – aki minden emberbe személyesen belelehelte a halhatatlan lelket. A Fiúhoz – aki minden ember számára személyesen eljött, és utat mutatott az Istennek tetsző, azaz jó és boldog élethez. A Lélekhez – aki minden percben személyesen inspirál bennünket a jóra, szépre és igazra.

Test, lélek és szellem – mert az emberben is van hármasság, nemcsak Istenben. És ha mindannyian ilyen hármasság kötelékben élünk/élhetünk Istennel, miért ne tudnánk egymással is így élni. Hiszen minden alap megvan hozzá.

Nem tudom, mik jutottak a Jézus sírja körül ügyködők eszébe. Talán a fentieket tarthatták örökségnek, hiszen Jézus tanításának leglényegibb elemei ezek. De lehet, hogy másra gondoltak, vagy csak fáradtak voltak. Am szombaton biztosan eszébe jutott mindez a két titkos tanítványnak, az asszonyoknak, Máriának, Magdolnának.

Ekkor még nincs Húsvét, nincs Pünkösd, nincs Egyház – csak egy test van, és az üzenet. Mindez egyszerűen elmondható, embernek való. Nem bonyolult, nagyon emberi. Egy üzenet, amely túlmutat a vallásokon, hiteken, és képes megfoganni minden ember szívében. És akkor megváltozik ez a vesztesébe rohanó világ.

Garay András